

Muzicologie, el s-a dovedit insuficient numeric și neomogen în ce privește calitatea vocală, umbrind ușor reușita premierei.

Au mai urmat apoi două spectacole, de fiecare dată cu o altă distribuție.

În rolul Figaro, baritonul Petru Fiercz-Dorman (anul III) s-a impus prin ușurința și omogenitatea vocală, iar Mihály Kálmándi (anul IV) a realizat un rol foarte bine creionat în Conte Almaviva. O voce de mare întindere (cochetând înspre acut cu timbrul de tenor), M. Kálmándi mai are de rezolvat doar unele probleme de claritate a dicției în recitative, avînd o ușoară tendință de a grăbi.

Cuplul feminin Contesa—Suzana, s-a ridicat la un înalt nivel artistic datorat sopranelor Eva Bărăian (anul IV) și Dana Pătru (anul V). Siguranța vocală și prestața scenică a Evei Bărăian ne dau certitudinea prezenței unei soprane de mare viitor, al cărei timbru dramatic cunoaște surprinzătoare inflexiuni lirice și chiar cu înclinații spre opera *buffa*. Dana Pătru nu mai are nevoie de nici o prezentare, numele său fiind deja cunoscut publicului clujean din rolurile Blonda (*Răpirea din Serai* de Mozart), Oscar (*Bal mascat* de Verdi) și Lucia (*Lucia de Lammermoor* de Donizetti) realizate cu mare succes pe scena Operei Române.

Se cuvine a rezerva cîteva rînduri și celor ce au organizat și îndrumat aceste spectacole.

Creierul (și inima) întregii acțiuni l-a constituit conf. univ. Alexandru Fărcaș care, cu migală și perseverență, repetiție de repetiție (și au fost nenumărate și epuizante), a clădit întregul edificiu, neadmițînd nici un compromis, cerînd fiecărui interpret maximumul ce îl poate da.

Scenografia și costumele, asigurate de Gh. Codrea, au creionat o atmosferă veridică, fără a fi prea încărcată, un rococo plăcut și reconfortant — în saloane — și o scenă aerisită, de largă respirație — în grădină.

Pregătirea muzicală, datorată lect. univ. Șt. Ronai (care a susținut și partea clavecinului) și lect. univ. Valentin Gora, a contribuit într-o foarte mare măsură la reușită.

Nu în ultimul rînd, coregrafia lui Adrian Mureșan (și-a dat concursul și un grup de elevi ai clasei a XI-a de la Liceul de coregrafie) precum și machiajul — conf. univ. Ion Budoiu au sporit farmecul și au accentuat comicul operei mozartiene.

Următoarele spectacole — la Opera Română din Cluj-Napoca, încheind ediția a XIV-a a Festivalului „Zilele muzicale țirgu-mureșene” și la Casa de Cultură din Odorhei — au fost realizate într-un crescendo continuu, ce a culminat cu cel din seara zilei de joi, 5 iulie a.e. la sala Studio a Conservatorului „George Dima”. Avîndu-l ca invitat pe baritonul Mircea Simpetrean, acest al șaptelea — și ultim — spectacol a marcat încheierea cu succes a practicii artistice de vară a studenților, constituind chezașia unor viitoare succese.

Cristina-Monica BOTA

Gina Tripa Tăbăcaru

S-a ridicat pentru ultima dată cortina pentru această îndrăgită interpretă vocală, în calitate de membră activă a colectivului ieșean. A fost momentul emoționant al despărțirii oficiale de parteneri și de publicul care s-a vădit și acum receptiv la farmecul nedeșmințit al Ginei Tripa Tăbăcaru, o artistă întru totul dăruită scenei, așa cum singură mărturișea în recentul interviu publicat în revista „Cronica”. În mod semnificativ s-a „retras” din teatru dînd încă odată viață Violetei, în amintirea debutului la Opera Română din Iași, cu *Traviata*, la 10 martie 1957. Și pe cînd solista evolua într-o continuă creștere a sugestiei emotive, pînă în actul al patrulea al dramei, alături de tenorul Filimon Siminic și de marele nostru bariton Nicolae Herlea (a cărui prezență interpretivă rămîne ca un gest de prețuire pentru sărbătorită), din memoria cronicii ne revelează așea imagini ale începutului de acum un sfert de veac și mai bine, cînd se puneau bazele mult-așteptatului teatru de Operă la Iași. Soprana Gina Tripa s-a înscris printre fondatori apoi, de-a lungul anilor, printre cei devotați, a căror viață a fost intim legată de această scenă.

Gina Tripa Tăbăcaru a interpretat 20 de roluri mari de operă și 13 de operetă, dintre care: Norina (*Don Pasquale* de Donizetti), Lucia (*Lucia de Lammermoor* de Donizetti), Constanța, Suzana (*Răpirea din Serai*, respectiv *Nunta lui Figaro* de Mozart), Manon (Massenet), Adela și apoi Rosalinda (*Liliacul* de Johann Strauss), Silvia (Kálmán), Ana (*Ana Lugojana* de Filaret Barbu), Martha (*Lăsați-mă să cînt* de Gherase Dendrino). Cunoscîndu-și bine calitățile vocale, s-a menținut cu precădere în repertoriul lirico-lejer, pe care însă l-a reprezentat cu brío. A pus în slujba teatrului ieșean un remarcabil talent actoricesc, un ascuțit simț al contrastului expresiv, trăirea autentică a personajelor create. De aceea jocul ei a captivat, a stîrnit admirația publicului și a criticilor muzicali cu ocazia spectacolelor din țară și a turneelor din străinătate.

La reprezentația de adio, în pofida emoției copleșitoare pe care a resimțit-o, Gina Tripa Tăbăcaru s-a concentrat pentru a lăsa liberă manifestare muzicalității innăscute, glasului ei plăcut și bine cultivat. Finalul spectacolului a atras o caldă manifestare de simpatie, la care subscrie și semnătura acestor rînduri.

Paula BĂLAN

PIATRA — NEAMȚ

„Vacanțele muzicale” au ajuns, iată, la a XIII-a ediție. Organizate de Conservatorul „George Enescu” din Iași și Comitetul de cultură și educație socialistă al județului Neamț, ele asigură substanțial orientarea practicii de vară a studenților în direcția adîn-

Seară omagială

cirii procesului de integrare a învățămîntului artistic cu viața social-culturală. În al doilea rînd, o asemenea manifestare contribuie prin consistența și consecvența ei la dezvoltarea activității de educație muzicală a publicului larg în cadrul Festivalului național al muncii și creației, „Cîntarea României“.

Ca și edițiile precedente, „Vacanțele muzicale“ — 1984 s-au desfășurat în două secțiuni aparent distincte, în esență însă virtual intersanșabile: 1) festivalul muzical propriu-zis; 2) cursurile de măiestrie muzicală.

Programul festivalului a fost susținut eminentemente de studenți și cadre didactice din conservatorul ieșean. Timp de 12 zile (29 iunie — 10 iulie), publicul local a beneficiat de prezența în concerte sau recitaluri a orchestrei de cameră (dirijată de această dată de studenții: Ion Dobrinescu, Leonard Dumitriu și Cristian Rudolf) și a coralei „Cantores Amicitiae“ ale Conservatorului „George Enescu“, precum și a interpreților (în ordinea aparițiilor): Alina Pavalache (pian), Costinel Florică — o speranță întru diminuarea penuriei de violonceliști cu adevărat valoroși — acompaniat de Tatiana Moroșanu, Octavian Cristea (oboi), Florin Melinte și Liviu Bocșan (clarinet), Eremia Breșneti (fagot), Gheorghe Asavei (corn), Dieter Rell (bariton) — confirmant al seriozității și competenței școlii de canto ieșene —, Dumitru Sîpcu (clarinet) — într-o inspirată seară de muzică ieșeană contemporană —, Daniel Manasi (vioară), acompaniat la pian de Gabriela Marcovici, Manuela Potopencu (soprană) și Gabriela Calotă (pian), Constantin Tălmăciu (flaut) și Lucia Popa (pian), Cezara Băncescu (pian), Luminița Ivanașcu (vioară) și Tatiana Botezatu (pian).

Cursurile de măiestrie muzicală au fost conduse, ca de obicei, de Ștefan Niculescu, același distins pedagog, om cu o permanentă și intensă existență culturală care de 13 ani vine la Piatra Neamț în ideea deplină și responsabilă a formării tinerelor generații de compozitori și muzicologi. Interesul cu care au fost urmărite (și întreținute) seminariile dedicate principiilor acusticii moderne, sintetizorului polifonic „Korg polysix“ ori audițiilor critice de muzică repetitivă și regresivă (fuga înapoi cum o definește generic dar elocvent *Maestrul*) exprimă oportunitatea prezenței lui Ștefan Niculescu în cadrul „Vacanțelor muzicale“, actualitatea demersurilor sale. Domeniului creației muzicale i s-a circumscris și concertul studenților compozitori: Roxana Hașegan și Leonard Dumitriu (clasa Vasile Spătăreanu), George Balint (clasa Ștefan Niculescu). Stăpînind în bună măsură tehnicile mai vechi sau mai noi de compoziție, aflați într-o emergență sporită — față de intîlnirile anterioare — a talentului creator, tinerii autori ne-au inoculat curiozitatea unor viitoare intîlniri artistice. Poate chiar la ediția a XIV-a a „Vacanțelor muzicale“.

Liviu DANCEANU

„Zilelor școlii constănțene“, aflate la cea de-a treia ediție li s-a asociat un eveniment omagial, organizat de Cenaclul muzical „Ioan D. Chirescu“: sărbătorirea a șase decenii de viață ale compozitorului Dragoș Alexandrescu, conferențiar la catedra de Teorie-Solfegiu-Dictat a Conservatorului din București, președinte al Cenaclului „Ioan D. Chirescu“ din Constanța, muzician care s-a implicat cu pasiune și responsabilitate în viața culturală a orașului său natal.

Au luat cuvîntul colegi de la Conservator și foști studenți care au întregit imaginea artistică a celui omagiat. Profesorul Costin Antonescu — director al Centrului județean de îndrumare a creației populare și a mișcării artistice de masă —, compozitorii Ștefan Niculescu și Dan Buciu, lectorul universitar Alexandru Popescu-Mihăiești, profesorul Dem. Diaconescu (secretar al Cenaclului muzical) și autoarea acestor rînduri au subliniat aspecte ale personalității sărbătoritului, reliefînd simbioza dintre teoretician și compozitor, dintre cercetător și creator. S-a insistat asupra valorii cursului său de teoria muzicii, caracterizat prin spiritul științific al analizei, prin rigoarea informației. Vorbitorii au evidențiat de asemenea latura componistică mai puțin cunoscută, deși nu mai puțin demnă de atenție. S-a subliniat preferința compozitorului pentru atmosfera modală, arhaică a folclorului dobrogean prin apelul la modurile cu trepte puține, procedeu confirmat în urma interpretării *Nonetului* său, lucrare structurată pe arhetipuri modale, un adevărat „poem al prepentatonicelor“.

Vorbitorii au subliniat calitatea de dascăl a lui Dragoș Alexandrescu, prestanța, calmul, seninătatea pe care i-o înlesnește firea și i-o aprobă competența. Din rîndul oratorilor, foștii studenți au amintit prezența sa calmă, încurajatoare alături de cei ce tindeau să *cunoască*, avînd permanent în fața ochilor exemplul unei modestii erudite.

Încheiată cu un concert în cadrul căruia au participat formații corale, orchestrale, de cameră, grupuri vocale, soliști instrumentiști etc. și al cărui repertoriu a cuprins în special lucrări purtînd semnătura celui sărbătorit, seara omagială Dragoș Alexandrescu s-a înscris în amintirea publicului, ca un eveniment de seamă al vieții muzicale constănțene.

Miră BĂLAN

Repertoriul discografic Electrecord

Ne propunem instituirea unei rubrici pe care o dorim permanentă — fie numai din motivul că Electrecordul lucrează cu „foc continuu“ — și care să permită discofililor accesarea la un catalog ge-